

Pintér László VÁGYAKOZÁS

A csengetésre, kimondottan szép nő nyitott ajtót Schuk Jenő előtt. Hosszú fekete haja leomlott a blúzára, valamennyire eltakarta az átlátszó selyem alól kitolakodó húsos, fehér kebleket. Hollywood filmsztárjainak kijáró gondos sminkelés tette csábossá félig lesütött, zöldeskék szemét, amik várakozóan néztek a férfira. Emez, a cipője orrát nézve, mert nem mert a nő szemébe nézni, hebegve kérdezte:

- Tessék mondani. Itt lakik Kovács Albert?

- Igen, súgta a harminc év körüli asszony. - Maga a Schuk? Már nagyon várjuk magát.

A férfi félénken, oldalazva lépett be az ajtón, vigyázva, nehogy hozzáérjen a nőhöz, aki minden mozdulatát mosolyogva figyelte. Kovács, a nappaliban várt rá.

- Megtaláltad a házat? – kérdezte, és választ nem várva a buta kérdésre, magyarázólag hozzátette: - Azért kérdzem, mert itt Amszterdamban minden ház egyforma, és az emberek nehezen ismerik ki magukat az utcákban. Hoztál pénzt?

- Nem hoztam, válaszolta Schuk Jenő. Csak a jövő héten kapom meg a részemet, és csak akkor tudom megadni a tartozásomat. De azért eljöttem, mert megígértem. - Odahajolt Kovácshoz, súgva kérdezte. - Te. Ki ez a nő, aki ajtót nyitott?

- Hát, ki lenne? A feleségem! Jó nő, mi? Holland bajnok!

- Ne mond! Teniszezik?

- Áh! Lambada versenyt nyert. Most készül a partnerével Londonba, egy világversenyre.

- Labdázik?

- Nem labdázik! Lambadázik!

Schuk elcsodálkozott.

- Mióta vagy te nős?

- Három hónapja – válaszolta Kovács. - Interneten ismerkedtem meg vele. Klárikának hívják. - Megfordult, nagyot kiáltott az előszoba felé: - Klárka drága! Jöjjön! Bemutatom Jenőnek.

Az asszony kifeszített mellekkel közeledett Schuk felé. Szerelmesen nézett a jóképű férfi szemébe. – Jó napot, - mondta. – Klárka a nevem. – Megszorította, hosszan a kezében tartotta Schuk kezét. A férfi szégyellősen, kivörösödött arccal hadarta el a nevét.

Klárka Martini dryt töltött a poharakba. Rágyújtottak, beszélgettek. Kovács a lambada tánc művészetéről tartott előadást és arról, hogy alacsony természetének köszönhetően, lambadázás közben, jól be tud lépni a nők combja közé. Ez a lambada, alapja! – magyarázta. Schuk bevallotta, hogy ő nem tud táncolni, és ellenkezni kezdett, amikor Klárka felajánlotta, hogy a lambadára, most azonnal, szívesen megtanítja. Fel is akart tenni egy hanglemezt, amin eredeti lambada zene szól, de Schuk hallani nem akart a rögtönzött táncóráról. Különben is, kezdte nagyon kellemetlenül érezni magát, mert az asszony állandóan őt nézte, nem vette le tekintetét az arcáról. Nem tetszett neki a nők, illetően való tolakodó viselkedése. Nem tartotta illendőnek. Az édesanyjáról vett példát, aki, amikor édesapja barátai már felöntöttek a garatra és sikamlósabb területre értek a beszélgetések fonalai, a mama mindig kiment a szobából. Szülei révén szigorú angol nevelésben részesült. A nőket, megkülönböztetett tiszteletben tartotta. E példamutató viselkedésére, élete során, mindig büszke volt.

Klárka kérdően nézett rá. – Tudja, kire hasonlít maga, Jenőke? A Rock Hudsonra. Ismerte őt?

Schuk arca elborult. Utálta ezt a filmszínészt. A Géant-ban, és még néhány más filmben is látta játszani. Elviselhetetlenül antipatikusnak találta az arcát. Szemtelen, beképzelt alaknak képzelte el Hudson. És őrá hasonlítana? Neki is olyan szemtelen lenne az arca? Igaz, sose volt kibékülve a küllemével, sose tudta, hogy néz ki az arca. Fiatal korában azért nem nézett tükörbe, mert tele volt a képe pattanással, később, a haja állásával nem volt kibékülve. Ezerfelé állt a frizurája. A katonaságnál találomra borotválkozott, aztán villanyborotvára váltott, nem kellett tükörbe néznie.

Klárka a férjétől kérdezte:

– Mit gondol, Kovács? Nem hasonlít a Hudsonra?

– Most, hogy mondja, drágám, mintha tényleg hasonlítana.

Most meg, ez a mafla Kovács is tesz a tűzre, erősíti, hogy Hudsonra hasonlít. Nem érezte jól magát. A nők, általában érdeklődve néztek rá, de az arcát, sose hasonlították össze filmszínészével. Az elmúlt negyven év alatt, visszafogott vérmérséklete miatt, sikere csak ritkán akadt női társaságban. De azért volt sikere! Négyyszer is! Néha arra az esetre gondolt vissza, amikor Normandijában nyaralt. Naponta kísértált a tengerpartra, hogy a negyvenégyes partraszállásról elmélkedjen. Az egyik délutánon, akkor már régen elhagyta a falu utolsó házát, kint járt a mezőkön, amikor meglátta Elise kisasszonyt, feléje közeledni. A csinos Ellise-t, az egész falu, a helység matracának nevezte. Nem is lehetett más nevet adni neki: a kisasszonynak erkölcsi gátlásai nem voltak, lefeküdt bárkivel, bárhol, bármikor. Ahogy jött a lány, minden lépésénél feljebb húzta a ruháját, és mire eléje ért látta csak, hogy nem visel fehérneműt. Elkapta a tekintetét, messze elnézett a tenger felé. Elise megfogta a karját.

– Na, mi van szépfiú? Mit bámul arra a semmibe? Nincsen kedve egyet enyelegni? Kihalt a táj, ledőlhetnének a fűbe néhány percre.

Ő csak állt, és nem tudta mit válaszoljon. Sértették a lány szavai. Minek nézi őt? Úri emberhez nem beszélnek így, s az, hogy parasztházban lakik, semmit se jelent.

- Nem tud válaszolni? Mit bámul arra? Lát valamit?

- Igen látok – válaszolta halkán. – Látom a partraszállást. Látom, hogyan ugrálnak a katonák a gyorsnaszádról a vízbe. Futnak a part felé, meghalnak, elmerülnek a hullámok alá. Ezt nézem, ezt látom minden nap.

- Szerintem, maga nem normális – mondta Elise kisasszony, és boldog volt, hogy elmesélheti a szomszédoknak, hogy bolond lakik a főtéren, a paplakban. A másik kalandja, hasonlóan kínos volt. A metróban egy nő hosszan, mosolyogva nézett a szemébe. Elgondolkozva, a nőn felejtette a tekintetét. Egyszer csak, emelt hangon, hogy mindenki hallhassa a tömegben, így szólt a férjéhez: - Nézd Gaszton! Ez a férfi ki akar kezdeni velem. Rám bámul, meg kacsingat! A peronon összeprésselt utasok, mind feléje fordultak. Megvetően néztek rá. A férj rászólt: - Nem szégyelli magát? Fogdossa a feleségemet? Azt akarja, hogy rendőrt hívjak? Védekezni kezdett. Nem, nem nyúlt a feleségéhez, nem is kacsintott rá. Isten ments, hogy ilyet tegyen. Erre egy másik asszony mesélni kezdett. - A múltkor velem is ez történt. Egy ilyen kéjenc, mert mind így néz ki, mint ez a figura, simogatni kezdte a tömegben a fenekemet. Egy jó ideig nem szóltam, vártam, hogy mi lesz, de amikor a szoknyámat is fel akarta húzni, akkor megelégettem a dolgot. Megfordultam, és majdnem pofon vágtam, a rám mosolygó férfit. Egy másik asszony közbeszólt: ezek olyan esetek, mint amikor a nőgyógyász a combunkra teszi a kezét, és fölfelé kezdi csúsztatni a ruha alatt. Az ember ilyenkor nem tudja, mit csináljon. Nem meri megsérteni a dokit. Én mindig várok egy ideig, úgy teszek, mintha semmi se történe. Nem tudják elképzelni, hogy egy alkalommal, mi történt velem. Schuk nem hallgatta végig a történetet. A következő megállónál leszállt és szégyenében, gyalog tette meg a hátralévő három kilométert. Arra a bizonyos Marseille-i sétájára kesernyészájízzel gondolt vissza. A kikötőhöz vezető szűk, lejtős utcában idős asszonyok, mint a madarak a drótokon, könyökük egymáshoz érve, százával ücsörögtek a járda szélén. Bugyi nélkül terpeszkedtek, vaskos combjukat szemérmetlenül széttárták, így szólították az úttesten tömegével kavargó tengerészeket, katonákat, civileket. Rá is, rákiabáltak: hé, Alain Delon! Jössz egy menetre? A szegyetől kivörösödött arccal, futólépésben igyekezett a kikötő felé. A negyedik eset, a legszörnyűbb, harmincadik születésnapján, nem messze a lakásától, Rotterdam kikötőjében történt. Édesapjával sétálgatott a hajóóriások közelében, amikor egy csinos, fiatal lány melléjük lépett. Megkérdezte, nincs-e kedvük egy kicsit szórakozni. A papa szakértői szemmel, alaposan megnézte a lányt, aztán feléje fordult és azt mondta:

- Na, fiú! Itt a nagy alkalom. Befizetlek egy órára.

- Jó, papa - válaszolta, - de mit lehet szórakozni ezzel a hölgygel?

- Majd meglátod – mosolygott a papa, és leszámolt öt eurót a lány kezébe. A lány, egy középkorban épült házikóba vezette be. Kinyitott egy szobaajtót, ahova udvariasan betessékelte. A félhomályban egy kredenc nagyságú, kövér, mezítelen öregasszony állt fel egy sámliról. Felkattintott egy olvasólámpát. Ott látott először mezítelen nőt. Borzalmas látvány volt. Kimenekült a szobából.

Klárrika szólalt meg: - Maga olyan fajta férfi, aki zabálja a nőket. Igazam van? – Megsimogatta az arcát. - A kedvéért, rántott csirkét készítettem ebédre. A Kovács mondta, hogy maga szereti a rántott csirkét.

Az ebéd kitűnő volt. Ittak, nevetgéltek, beszélgettek. Később, amikor indulni készült az állomásra, Klárrika felhördült: - Mi az? Menni akar? Hát nem marad velünk? Azt hittük, hogy itt alszik velünk!

Jenő szabadkozott: okvetlen haza kell mennie, mert várja a keresztmamája. Baracklekváros buktát sütött a kedvéért vacsorára. Egy hét múlva úgyszólván visszajön, akkor majd hosszabb ideig itt fog maradni.

Egy hét elteltével, Schuk éppen indulni akart az Amszterdami útra, amikor csengettek a lakása ajtaján. Odasietett. Klárrika állt az ajtóban. Szébb, kívánatosabb volt, mint az előző héten. Szédítő parfümillat vette körül. A ruhája? Ahogy végignézett rajta, szédülni kezdett. Átlátszó, fekete csipkeruhát viselt.

- Jaj de szép ruha! – mondta, mert ilyenkor, még a mamájától tanulta, valamit mindig meg kell dicsérni, ha vendég érkezik. – Hogyhogy Klárrika itt van? Éppen indulni akartam az állomásra, hogy megyek magukhoz.

Az asszony legyintett.

- A Kovács akart jönni, de megbetegedett. Könyörgött, hogy én jöjjek el a pénzért. – Rámosolygott Jenőre. - Jól tettem, hogy eljöttem?

- Igen – válaszolta Jenő. - A pénz megvan, éppen vinni akartam magukhoz.

Bementek a nappaliba. Klárrika a kanapén félig fekvő helyzetben, Jenő, a tisztes távolságot betartva, vele szemben, egy széken foglalt helyet. Hogy feloldja a benne felgyülemlett furcsa érzéseket, hosszasan faggatta Klárrikát a férje hogylétéről. Volt-e otthon orvosság, hívtak-e orvost, ágyban fekszik-e, vagy fönt van, és hogy ki vigyáz most a Kovácsra? Klárrika megnyugtatta Jenőt, hogy Kovács elég nagyfiú ahhoz, hogy ellássa magát. Különben is, ott vannak a barátai, ha szüksége van valamire, akkor azok majd segítenek neki. Beszéd közben többször, magasra emelve, keresztbetette gömbölyű, mezítelen combját. Kissé fellebbentette rövidke ruháját, időt hagyva rá, hogy Jenő bepillantson alája. Csakhogy Jenő ilyenkor elfordította a fejét. Kinézett az ablakon, és mindig ugyanazt a megjegyzést tette: - Gyalázatos időjárás. Azt hiszem, ma megint esni fog az eső. Arra a kérdésére, hogy a hány órás vonattal akar hazamenni, Klárrika kitérő választ adott. Azt mondta, hogy ő is kezdi rosszul érezni magát. Lehet, hogy elkapta a betegséget a Kovácstól.

- Mit érez, Klárrika? - kérdezte Jenő. - Hívjak orvost?

- Nagyon erős szívdobogás fogott el. Nem tudom, mitől van ez? Már többször is előfordult velem. Jöjjön ide, üljön mellém, hátha lesz egy elképzelése, hogy mitévők legyünk.

Jenő nem akarta megbántani barátja feleségét, kérésének minden tekintetben eleget akart tenni. Melléje ült. Csak amikor Klárrika kigombolta a ruha felső gombjait és erőszakkal a mezítelen ball mellére tette a kezét, akkor érezte, hogy nem cselekszik úriemberhez méltóan. Egymásután jutottak eszébe édesapja intelmei: Egy úriember nem használja ki ártatlan nők jóhiszeműségét. Váratlan események során, egy úriember sose izzad. Egy úriember, hölgy társaságában nem nézi meg a főpincér számláját, hanem vakon fizet. Még egy másik is az eszébe jutott. Úriember pizsamában, mezítláb is lemehet a vasárnapi újságért, mert tudja, hogy tucátjával van kasmír öltönye, meg krokodil cipője a szekrényében. Ilyen nevelést kapott, ezen intelmek szerint élt. Ahogy fogta az asszony mellét, valóban érezte a heves szívverést. Aggódni akkor kezdett igazán, amikor Klárrika elaléltan a vállára hajtotta a fejét, és csókolgatni kezdte a nyakát. Kirántotta kezét a ruha alól. Felugrott a kanapéról.

- Hívok orvost, Klárrika! Itt lakik nem messze egy orvos. Majd kimegyek a szobából, ha le kell vetköznie. Telefonálok neki!

Klárrikának kedve lett volna, valami nagyon csúnyát mondani mérgében. Bosszúsan nézett Schukra. Rákiáltott.

- Maga csak maradjon nyugodtan Schuk Jenő, és ne telefonáljon sehova se! Hallja? Majd én szólok, ha telefonálnia kell! Mondja! Van itt egy ágy valahol ebben a lakásban? Nem látja, hogy beteg vagyok, és szeretnék lefeküdni?

Schuk érezte, hogy javíthatatlan hibát követett el. Nem kellett volna erőltetni, hogy orvost hív. Most hogyan engesztelje ki, Klárrikát? A nyaka köré tekerte a karját, és nagyot lélegezve, felemelte a nő testét. Klárrika átölelte a derekát, arcát az arcához nyomva csoszogott a hálószoba felé. Amikor lefeküdt az ágyra, elhaló hangon mondta.

- A vérellátásom nem egyforma. A jobb mellem mindig hidegebb! Ha nem tudnám, hogy maga milyen szívtelen férfi, megkérném egy szívességre.

- Én szívtelen? – kiáltotta Jenő. - Klárrika! Nem tud olyat kérni, amit meg ne tennék gondolkodás nélkül.

- Akkor figyeljen rám! – lehelte az asszony. - Egy életbevágóan fontos dolgot szeretnék kérni magától. Olyan fontosat, amelyet még sose kértem a Kovácstól se. Arra kérném, hogy feküdjön ide mellém, és tegye a két kezét a két mellemre, és érzékelje, melyik a hidegebb, illetve a melegebb.

Schuk arcából kifutott a vér. Erre nem számított. Ez volt az egyetlen kérés, amit nem tudott teljesíteni. Nem, ezt nem! Ha a Kovács ezt megtudná!

Amióta Klárrika betette a lábát a lakásba, ő tisztességesen viselkedett. Honnan támadt ez az ötlete Klárrikának? Elgondolkozott, tovább morfondírozott. Még jobban fontolóra vette Klárrika kérését. Biztos akart lenni benne, hogy nem követ el megbocsáthatatlan hibát. Rájött, hogy Klárrika ajánlja fel, hogy fogja meg a mellét. Tehát megfoghatja! Biztonság kedvéért, azért megkérdezte:

- És ha Klárrika elmondja a Kovácsnak, hogy megfogtam mind a két mellét egyszerre? Akkor mi lesz?

Klárrika nem válaszolt. Schuk benyúlt a ruha alá és rátette kezét Klárrika ruganyos, mezítelen mellére. Várt egy ideig, aztán hivatalos hangon kijelentette: - A jobboldali mell tényleg, mintha hidegebb lenne. Kihúzta a kezét a ruha alól. Megerősítette.

- A jobb oldali mell hidegebb!

Egyszerre olyan érzése lett, hogy valamivel megsértette a grimaszokat vágó, némaságba merült Klárrikát. Szerette volna kiengesztelni valamivel.

- Drága Klárrika. Most ne gondoljunk a betegségére, beszéljünk valami másról. Valami olyanról, aminek semmi köze nincs a melléhez. Váltsunk témát.

Remény fénye csillan Klárrika szemében.

- Miről, Jenőke? Miről beszéljünk?

- Mi lenne, ha felolvasnék néhány versemet. Egyet, vagy kettőt hallgasson meg. Jó?

Választ nem várt. Átsietett a nappaliba, ahonnan egy füzettel tért vissza.

- Ezt hallgassa meg! Ezen most dolgozom, még nincsen egészen kész, de máris nagyon tetszik a keresztmamámnak. Olvasom!

Csicseri madarak vidám dala hallatszik
Ugrálnak az ágakon, készül a nagy lagzi
Lehet, hogy vadgalamb veszi el a gerlicét,
Máris érzi csőrében a búzamazag ízét.

Mosolyogva nézett Klárrika megdöbbsent arcára. - Na, milyen? Tetszik?

- Mi ez a marhaság? – kérdezte mérgesen az asszony. - Normális maga, Jenő? Hogyan akarja, hogy egy gerlice érezze a búzamazag ízét?

Jenő dobbantott egy nagyot.

- Nem figyelt! Nem a gerlice, a vadgalamb érzi!
- És ő, hogyan érzi a búzamazag ízét?
- Hát ezt én se tudom!
- Ilyen verset, én is tudok írni! – kiáltotta Klárrika, és felült az ágyon. – Ezt hallgassa meg!

Nagyon kellett sietni
Az állomásra kimenni
Így aztán nem volt időm
A bugyimat felvenni.

Jenő meglepetten bámult az asszonyra.

- Ez igaz? A sietség miatt most nincsen bugyi, Klárikán?

- Vaksi! – kiáltotta az asszony, majd megkérdezte. - Mondja, Jenőke, fiatalkorában nem érte magát valami baleset?

Jenő elgondolkozott.

- Nem – válaszolta.

- A szülei nem ejtették fejre magát, csecsemő korában?

Jenő megint elgondolkozott.

- Ha ilyesmire tetszik gondolni, - mondta - akkor elmondhatok egy titkot. A nővérem, aki négy évvel idősebb nálam mesélte, hogy csecsemőkoromban, a cselédlányunk állandóan benyomogatta a fejem tetejét, és röhögve várta, hogy a bőr visszapukkadjon a helyére. Amikor a papa ezt megtudta, kijelentette: ha ez a kölkök nem lesz hülye, akkor senki se! Hát ez történt, mint rendkívüli eset, meg az is, hogy a papa, örömeiben, hogy fia született, rákötött a füttyimre egy nemzeti színű szalagot, amit nem volt szabad levenni. Olyan szorosra kötötte, hogy négy-öt méterre is el tudok pisilni.

Az asszony felrántotta a szemöldökét.

- Még most is?

- Most még messzebbre!

- Még mindig rajta van?

- Rajta.

- Na, jól van, Jenőke! Most megkérem rá, hogy azonnal vigyen ki az állomásra.

Amíg kiérték a pályaudvarra, Klárrika elgondolkozott. Kovács, az ország legféltékenyebb férje, biztos tudta, hogy ez a Schuk hülye, és hogy nem fog tudni zöldágra vergődni vele. Ezért küldte el hozzá. Most biztos röhög a markába. Nagyon mérges lett a férjére. A Kovács nem röhöghet rajta! Ezt meg kell bosszulni! És már tudta is, hogy hogyan. Legközelebb nem vonaton, hanem autóval fog jönni Schukhoz.

A szerelvény megmozdult. Két kezéből tölcseért csinált, és az egyre gyorsuló vonat ablakából még lekiabált, a peronon ácsorgó Jenőnek.

- A jövő héten megint eljövök a pénzért! Meztelenül! És a zászlót is levágjuk majd a rúdjáról!

Jenő értetlen arccal bámult a vonat után. Zsebkendőjével még akkor is integetett, amikor az már percek óta kifutott a pályaudvarról.

***